

Fratelli Tutti, deklarácia z Abu Zabí a avantgardné ambície

Antonio Ureta

28. novembra 2020 ✝ Cirkev

pokračovanie I. časti

„*Láska schopná prekročiť hranice*“ je pre Františka základom toho, čo sa v každom meste a krajine dá nazvať ako „sociálne priateľstvo“. „*Skutočné sociálne priateľstvo v spoločnosti umožňuje skutočnú univerzálnu otvorenosť.*“ (č. 99) Jeho univerzalizmus si nemôžeme mýliť s globalizáciou, ktorá uprednostňuje „*nevýraznosť, uniformitu a štandardizovanie, založené na jednom prevládajúcom kultúrnom modeli*“ (č. 144), ktorý buduje mnohotvárnú spoločnosť „*v ktorej sa rešpektuje hodnota každého jednotlivca, kde celok je väčší ako časť, ale je tiež väčší ako súčet jeho častí*“ (č. 145). Rovnako ako v prípade dialógu, aj pre pápeža „*zdravá otvorenosť nikdy neohrozuje vlastnú identitu*“, pretože „*živá kultúra obohatená o prvky z iných miest neimportuje nové prvky akoby cez kopirák, ale integruje ich svojím vlastným jedinečným spôsobom. Výsledkom je nová syntéza.*“ (č. 148)

To je dôvod, prečo je potrebné „*predstavovať si a vytvárať otvorený svet*“ (názov 3. kapitoly encykliky), v ktorom platia „*práva bez hraníc*“ (podtitul časti), pretože „*nikto napokon nemôže zostať vylúčený z dôvodu jeho či jej rodiska, nemenej z privilégií, ktoré požívajú ostatní, ktorí sa narodili v krajinách s väčšími príležitosťami. Tomuto nemôžu stáť v ceste ani obmedzenia či hranice jednotlivých štátov.*“ (č. 121) Len súkromné vlastníctvo so sociálnou funkciou nie je prekážkou univerzálnemu cieľu pozemských dobier, pretože „*ak si niečo vyrobíme, má to byť iba spravované pre dobro všetkých*“ (č. 122), ale tiež podmieňuje zvrchovanosť národov nad ich vlastným územím, takže „*každá krajina patrí aj cudzincovi, pretože tovar na území sa nesmie odoprieť núdznej osobe pochádzajúcej odtiaľ.*“ (č. 124)

Tovar takejto krajiny musí byť v skutočnosti k dispozícii taktiež núdznym, pretože „*sme povinní rešpektovať právo všetkých jednotlivcov nájsť si miesto, ktoré vyhovuje ich základným potrebám a potrebám ich rodín, a miesto, kde si môžu nájsť osobné naplnenie.*“ (č. 129) To by znamenalo, že každý, kto sa považuje za nového Picassa alebo za nového Einsteina, by mal mať právo na presťahovanie sa do Paríža alebo Massachusetts, aby mohol plne rozvinúť svoje umelecké alebo vedecké nadanie na École des Beau Arts alebo MIT.

Ak veľa ľudí emigruje len preto, že hľadajú lepšiu budúcnosť, v tejto encyklike – na rozdiel od toho, čo už pápež František občas povedal, hoci v súhrne – sa nezaujíma o právo každej krajiny regulovať fenomén migrácie podľa svojich možností. Jednoducho hovorí, že „*príchod ľudí, ktorí sa odlišujú spôsobom života či kultúrou, môže byť darom, pretože príbehy migrantov sú vždy príbehmi stretnutia medzi jednotlivcami a medzi kultúrami. Spoločenstvám a spoločnostiam, do ktorých migranti prichádzajú, prinášajú príležitosť obohatenia a integrálny ľudský rozvoj všetkých.*“ (č. 133)

A nalieha, že „pristáhovalci, ak sa im pomôže integrovať sa, sú požehnaním, obohatením a darom, ktorý podporuje rast spoločnosti.“ (č. 135)

Encyklika nezmieňuje riziko masívneho a destabilizačného pristáhovalectva, ktoré sa deje v Európe, kde sa silná moslimská populácia odmieta integrovať, až do takej miery, že prezident Macron musel začať iniciatívu proti „*islamskému separatizmu*“ na mestských perifériách, kde sa už neodvážia vstúpiť ani policajti.

František naopak považuje za potrebné zdôrazniť riziko „*miestneho narcizmu, ktorý sa rodí z akejsi neistoty a strachu z toho druhého, čo vedie k odmietaniu a túžbe stavať ochranné múry a a trápí sa obmedzeným počtom nápadov, zvykov a foriem bezpečnosti.*“ (č. 146) Život na miestnej úrovni „*rastie unavene a slabo*“ (idem), pretože „*na dosiahnutie životného naplnenia potrebujeme iných.*“ (č. 150)

Z tohto dôvodu je migrácia nielen samotným dobrom, migrácia „*bude hrať kľúčovú úlohu v budúcnosti nášho sveta.*“ (č. 40) Kríza v zdravotníctve v čase Covid-19 je veľkou príležitosťou na prekonanie „*egoistickej sebazáchovy*“. „*Ak Boh dá, po tomto všetkom už nebudeme myslieť na „nich“ a na „tých“, ale iba na „nás“, aby „naša ľudská rodina mohla zažiť znovuzrodenie so všetkými jej tvármi, všetkými rukami a všetkými jej hlasmi, poza múry, ktoré sme postavili,*“ (č. 35), pretože „*skutočná hodnota rôznych krajín nášho sveta sa meria ich schopnosťou myslieť nielen ako na krajinu, ale aj ako na súčasť väčšej ľudskej rodiny.*“ (č. 141)

„*Rozvoj globálneho bratského spoločenstva založeného na praxi sociálneho priateľstva zo strany ľudí a národov si vyžaduje lepší druh politiky, takej, ktorá vernejšie slúži spoločnému dobru*“ (č. 154), ktorá ukazuje potrebu „*väčšieho ducha bratstva, ale aj efektívnejšej celosvetovej organizácie.*“ (č. 165) V tejto súvislosti „*je nevyhnutné navrhnúť silnejšie a efektívnejšie organizované medzinárodné inštitúcie*“ a „*posilniť ukladanie sankcií.*“ Nejde o „*svetovú autoritu*“ osobného druhu, ale o inštitúcie „*vybavené právomocami na zabezpečenie globálneho spoločného dobra.*“ (č. 172) Pretože nasledujúci odsek je venovaný potrebe reformy OSN, musíme pochopiť, že v duchu Františka je na tejto organizácii, aby túto úlohu zohrávala, „*teda je potrebné zabrániť tejto organizácii v tom, aby bola delegitimizovaná.*“ (č. 173)

V čase, keď sa na obzore objavujú veľmi vážne hospodárske a sociálne krízy v dôsledku hysterickej reakcie WHO a jednotlivých vlád na Covid-19, objavuje sa príznak celosvetovej diktatúry – najskôr diktatúra zdravotnícka a neskôr tá politická. Toto nie je čosi imaginárne, ani produkt „*konšpirácie*“, ale realizácia osvietenského sna o univerzálnej republike, ktorá sa vyliahla v slobodomurárskych lóžach ešte pred francúzskou revolúciou. Encyklika ju nepriamo evokuje v jednom zo svojich titulkov: „*Sloboda, rovnosť a bratstvo.*“ (č. 103)

Nie je od veci pripomenúť na konci tohto súhrnného pohľadu na *Fratelli Tutti* práve slobodomurárstvo. V januárovom vydaní časopisu *Nuova Hiram*, štvrťročníka ústredia Veľkého Orientu v Taliansku, bol uverejnený článok Pierluigi Cascioliho s komentárom k dokumentu „*Ľudské bratstvo pre svetový mier a spoločný život*“, ktorý v Abú Zabí podpísali pápež František a Imám Ahmed el-Tayeb, ktorý je hlavnou inšpiráciou pre koncept novej encykliky (č. 5), obsahujúcej rôzne pasáže z tohto spoločného vyhlásenia.

Hoci si Pierluigi Cascioli kladie otázku, či katolicizmus a sunnitský islam dovedú deklaráciu až do jej konečných dôsledkov (úplným sprístupnením vlastných hierarchií ženám a pripustením legitimacy homosexuálnych vzťahov), dôrazne uznáva, že obaja náboženský vodcovia „vyjadrujú *avantgardné pozície*“, a že hodnoty univerzálneho bratstva obsiahnuté v dokumente sú nielen kompatibilné s konkrétnou vierou oboch signatárov, ale že „*tieto hodnoty môžu tiež plne zdieľať ostatní, na základe „najnižšieho spoločného menovateľa“, ustanoveného rozumom*“, pretože „*každé jednotlivé ľudské bytie má nekonečnú dôstojnosť*.“

Po naliehaní, že „*slobodomurári, ktorí majú za svoj ťažiskový cieľ bratstvo, nebudú môcť nečeliť tomuto dokumentu*“, autor *Nuovo Hiram* vysvetľuje, že najnovšie vyzývajú každého „k osvojeniu si kultúry dialógu“ (záväzok prítomný vo *Fratelli Tutti*) a na záver sa pýta: „*Budú chcieť katolíci a sunniti pri uplatňovaní tohto princípu viesť dialóg so slobodomurármi?*“

Spoločnými silami prebudíme SVEDOMIE Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať, preto prosíme o Vašu PODPORU. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/fratelli-tutti-deklaracia-z-abu-zabi-a-avantgardne-ambicie/>